U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Milady Horákové 5/133, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2012, č. j. MV-8796-2/AS-2012, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 49/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 25. 11. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 3. 12. 2012, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) pod sp. zn. 10 A 49/2012. Jedná se již o druhý návrh navrhovatele na určení lhůty k provedení procesního úkonu v uvedeném řízení u městského soudu. V prvním návrhu ze dne 22. 8. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 8. 2012, navrhovatel jako důvod uvedl, že ačkoliv dne 6. 4. 2012 zaslal souhlas s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání a dne 7. 5. 2012 soud obdržel vyjádření ministerstva, ani po třech měsících nebylo ve věci rozhodnuto. Tuto dobu pokládal navrhovatel za nepřiměřeně dlouhou vzhledem k poměrně jednoduchému předmětu řízení - jedná se o poskytnutí informace k žádosti ze dne 2. 9. 2011, ke které je požadována zcela neúměrná částka, navíc bez zveřejněného sazebníku. Nejvyšší správní soud tento návrh zamítl svým usnesením ze dne 10. 9. 2012, čj. Aprk 25/2012 – 30.

Nyní posuzovaný, v pořadí již druhý návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona o soudech a soudcích odůvodnil navrhovatel tím, že řízení trvá již více než 8 měsíců, přičemž zopakoval, že se jedná o relativně jednoduchý předmět řízení. Celkovou délku řízení proto považuje za nepřiměřeně dlouhou.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout. Uvedla, že věc byla po nápadu dne 23. 3. 2012 přidělena dne 28. 3. 2012 příslušnému soudci, který dne 30. 3. 2012 vydal pokyny k procesním úkonům. Úkony průběžně probíhaly, dne 7. 5. 2012 bylo

soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě včetně správního spisu, dne 22. 5. 2012 bylo žalobci odesláno vyjádření žalovaného k replice, žalobce vyjádření obdržel dne 23. 5. 2012. Dne 22. 8. 2012 žalobce soudu osobně doručil návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. O návrhu Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením čj. Aprk 25/2012 – 30 tak, že tento návrh zamítl, neboť ve věci neshledal nečinnost městského soudu a uvedl, že věci jsou vyřizovány podle pořadí nápadu. Skutečnost tvrzená navrhovatelem, že *„předmět sporu je relativně jednoduchý“* přitom neodůvodňuje přednostní zařazení věci. Dne 26. 11. 2012 byl městskému soudu doručen druhý návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Předsedkyně senátu uvedla, že od posledního úkonu ze dne 22. 5. 2012 nebylo ve věci rozhodnuto, neboť přestože procesně je věc připravená k rozhodnutí, podle pořadí nápadu nepřišla na pořad projednání vzhledem k rozsahu celkového nápadu a k tomu, že nepatří mezi případy, pro které je stanovena lhůta k rozhodnutí zákonem, ani mezi případy vytčené zákonem k přednostnímu projednání. K datu podání druhého návrhu se v tomto senátě počet věcí předcházejících podle pořadí nápadu této věci podstatně nezměnil oproti stavu uvedenému ve vyjádření předsedkyně senátu k prvnímu návrhu navrhovatele. V tom uvedla, že dané věci k datu 22. 8. 2012 předchází ještě 6 věcí z roku 2009, cca 130 věcí z roku 2010, cca 160 věcí z roku 2011 a cca 30 věcí z roku 2012. K 1. 1. 2012 byly pak senátu podle rozvrhu práce k rozhodnutí přiděleny věci odd. 7 (150), mezi nimiž jsou věci dříve napadlé (2008 až 2011), proto nebylo možno věc zařadit na pořad vyřízení dříve.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel se žalobou ze dne 23. 3. 2012, doručenou městskému soudu téhož dne, domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného ve věci související s poskytnutím informací vydaného dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Městský soud dne 2. 4. 2012 poučil navrhovatele i žalovaného o složení senátu, který věc bude projednávat a rozhodovat, současně žalovanému zaslal stejnopis žaloby a vyzval ho, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení této výzvy předložil soudu vyjádření k žalobě a úplný správní spis. Dne 10. 4. 2012 soudu došlo vyjádření navrhovatele, že souhlasí, aby bylo ve věci samé rozhodnuto bez nařízení ústního jednání. Dne 7. 5. 2012 bylo městskému soudu doručeno vyjádření žalovaného k žalobě společně se správním spisem. Soud poté dne 22. 5. 2012 zaslal vyjádření žalovaného k žalobě navrhovateli. Dne 22. 8. 2012 navrhovatel nahlédl do spisu a téhož dne doručil soudu první návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu. O tomto návrhu rozhodl Nejvyšší správní soud zamítavě svým shora zmíněným usnesením čj. Aprk 25/2012 – 30. Dne 26. 11. 2012 navrhovatel opět nahlédl do soudního spisu a ve stejný den byl městskému soudu doručen nyní posuzovaný, v pořadí již druhý, návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Při rozhodování o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu může příslušný soud stanovit lhůtu jen k provedení takového procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány (tvrzeny) průtahy. Uvedený závěr vyplývá nejen z ustanovení § 174a odst. 2, věty druhé, zákona o soudech a soudcích (označení procesního úkonu, u něhož jsou namítány

průtahy, je náležitostí návrhu, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat) a z ustanovení § 174a odst. 8, věty první, tohoto zákona (příslušný soud může určit lhůtu k provedení úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy), ale zejména ze zásady nezávislosti soudů a soudců při projednávání a rozhodování sporů a jiných právních věcí, která nesmí být dotčena tím, že by příslušný soud posuzoval - v rozporu se smyslem (účelem) řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu - nejen otázku určení lhůty k provedení procesního úkonu, ale rovněž to, ve vztahu k jakému procesnímu úkonu nastaly v řízení průtahy.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Městský soud je podle § 56 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla (blíže viz shora uvedená rekapitulace spisu). Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že navrhovatel souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání, neboť důsledkem tohoto jeho úkonu nemůže být ze strany soudu nerespektování zásady projednat a rozhodovat věci v takovém pořadí, v jakém k němu došly, s výjimkou věcí s režimem přednostního vyřizování, do kterého však věc navrhovatele nespadá, ani skutečnost, že „předmět sporu je relativně jednoduchý“, jak uvádí navrhovatel ve svém návrhu. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém

důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele. Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu